

CENACLUL FANZIN
artZONE S.F.

NR. 4/2022

CUPRINS

- **Cr3d!Nț@** de George Cosmin Borș - pag. 3
- **Ilustratori celebri: Bruce Jens** de Mircea Cărbunaru - pag. 5
- **Cealaltă Casă** de Aurelia Chircu - pag. 6
- **Premiile Hugo 2022** de Mircea Cărbunaru - pag. 8
- **Generalul de hârtie** de Mihai Vintilă - pag. 9
- **Efecte secundare** de Monica Smeu - pag. 11
- **Pata** de Mircea Ștefan Cărbunaru - pag. 12
- **Cu nasul în cărți** rubrică de Mircea Cărbunaru - pag. 13
- **Ceilalți** de Matei Dacian Boboc - pag.14
- **Cel mai apropiat prieten** de Gabriel Leonard Sârbu - pag. 16

Despre fanzin și autori

Acest număr își deschide paginile pentru noi colaborări, inclusiv la nivel național. Pe lângă autorii din Cenaclul literar brăilean ArtZONE SF (Mihai Vintilă, Mircea Ștefan Cărbunaru, Gabriel Leonard Sârbu și Monica Smeu) propunem un tânăr autor, Matei Dacian Boboc (13 ani, lanca, Brăila), căruia îi publicăm un text vibrant, construit într-un univers post-apocaliptic.

Revelația acestui număr este textul „Cr3d!Nț@”, semnat de George Cosmin Borș, brăilean strămutat pe meleaguri constănțene, care marchează astfel un debut matur și promițător, din toate punctele de vedere.

De asemenea, semnalăm în sumar prezența autoarei bucureștene Aurelia Chircu, care ne oferă o proză ce se poate subscrie cu succes fantasticului românesc.

Vă lăsăm să descoperiți toate celelalte texte și articole din sumar, captivante și surprinzătoare, trăsătură specifică grupului creativ brăilean. Lectură plăcută.

Crădintă

de George Cosmin Borș

Ion se odihnea. Cosise toată ziua la câmp și își simțea brațele amorțite. Stătea întins pe salteaua veche și privea urmele lăsate de igrasie pe tavan. I se părea că vede îngeri cu aripi sclipitoare verzi, de neon.

Îl auzi pe băiat intrând în curte și apropiindu-se de fereastra crăpată a camerei de zi.

– Nea' loane, țipă el în spatele geamului. Haide, te cheamă Mama. E timpul.

– Vin acum, răspuse Ion, cu vocea deformată a unui consumator de cenușă.

După ce puștiul se îndepărtă, Ion se aplecă cu dificultate, lăsându-și genunchiul metalic în praful strâns pe podea. Cutia era tot la locul ei, în nișa de sub pat. O scoase cu mare atenție, privind crucea simplă gravată pe capacul de lemn. Sub ea era Cuvântul scris cu litere negre, întunecate.

Oftă. Îi părea rău pentru Marcu. Marcu fusese fratele său în vremea în care împărțeau pâinea și laptele, tăcerea și vorbele și niciunul nu avea secrete când stăteau amândoi în curentul cald și magnetic al Mamei. Dar vremea aceea trecuse. Într-o zi, Marcu își ascunsese fața sa adevărată. Atunci secretele începuseră să crească între ei ca un cancer, iar Marcu încetase să mai fie fratele său.

Luă cutia sub braț și ieși. Din curtea interioară, se auzeau zgomotele sălbatice ale porcilor care se luptau lacom pentru hrană. Cerul avea culoarea șobolanului de câmp. Plouase cu câteva ore în urmă și șanțurile aflate de-a parte și de alta a drumului erau pline cu apă cenușie, murdară. Cizmele cauciucate i se murdăreau de noroi proaspăt care se așeza peste straturile mai vechi. Alți consăteni i se alăturară pe drumul spre casa Mamei, bărbați și femei pe care îi cunoștea din copilărie. Îl salutau scurt, apoi își coborau bărbia în piept și mergeau umăr lângă umăr, fără să spună nimic. Cu fiecare

pas pe care îl făcea, freamătul devenea tot mai puternic, chemarea tot mai presantă.

Casa Mamei era mare și albă și uneori radia o lumină palidă, nepământească. În fața gardului din panouri de lemn de esență tare și polietilenă reciclată, părintele Teodoru agita cartea lui sfântă cu ambele brațe, încercând să organizeze oamenii. Îi ghida pe toți spre curtea largă, acolo unde deja se zărea un număr mare de persoane. Trebuia să participe toată lumea, mai puțin cei care erau plecați pe câmp, cu animalele, sau aveau alte ocupații ce îi țineau departe de sat. Când Ion trecu de cadrul porții, privirile se întoarseră spre el. Nu erau acuzatoare, nici vorbă de asta, dar greutatea lor era palpabilă, îi atârna pe umeri ca o pătură de plumb.

Se îndreptă spre foișor. Foișorul era ca un far din care se revărsa curentul. Îl simțea curgând în jurul trupului, ridicându-i firele de păr de pe brațe. Oamenii se dădeau la o parte din calea sa și îl lăsa să treacă.

Genunchiul metalic scotea un zgomot surd, de mecanism neuns. Ținea cutia strâns la piept, cu o singură mână.

O fetiță îi întinse o tavă pe care erau două pahare de sticlă pline cu vin. Luă unul și îi goli conținutul dintr-o suflare. Gustul aspru, astringent, îi invadă gura. În fața foișorului, cineva îngrămădisise mai multe preșuri și Ion încercă să își curețe pe ele talpa cizmelor, lăsând în urmă dâre groase, maronii.

La capătul celor patru trepte, în foișorul din lemn, mai multe femei îmbrăcate în negru împărțeau colivă, vin și colaci în diverse recipiente și numărau ștergarele pentru înmormântarea ce avea să urmeze.

La o masă mică, în spatele unei farfurii plină de fructe identice, stătea așezată o bătrână cu mâinile adunate în poală. Era îmbrăcată din cap până în picioare în negru și trăsăturile feței cu greu i se putea distinge în spatele dantelei întunecate, dar Ion știa că era mama lui Marcu. Lângă ea stătea Mama, cu pielea netedă, trandafirie, și respirația mirosind a iarbă proaspăt cosită și liliac înflorit. Ochii îi erau însă bătrâni ca satul însuși. În ciuda frigului, purta o rochie albă, cambrată, fără mâneci. Părul cenușiu îi sclipea cu luciri albastre, iar din spatele urechii drepte, se ridica o antenă argintie subțire ca un ac. Atunci când vorbea, vocea Mamei se auzea de peste tot, caldă și moale ca o catifea.

– Ion, șopti vocea plutind ca un fulg. Ion, brațul meu de încredere, avem nevoie de tine.

– Desigur, Mamă! Fruntea lui se plecă în timp ce așează cutia în fața ei. Fâșii de zumzet lichid se închiseră în jurul său ca niște petale.

– Înțelegi, Ion, nu-i așa? întrebă Mama, în timp ce degetul ei mângâia crucea gravată pe capac. Înțelegi de ce trebuie să facem asta?

Ion înțelegea totul. Dar în timp ce stătea aplecat, cu genunchiul pulsând ca o rană veche și nevindecată, o parte din el o auzi pe mama lui Marcu izbucnind în lacrimi. De ce plângea? Lacrimile ei îi frângeau sufletul. Își aminti cum bătrâna stătuse zile întregi la capătul patului său de suferință, având grijă ca febra să nu-l ucidă. Se întâmplase cu ani în urmă. Ion plecase cu caprele la păscut, dar alunecase și se prăbușise într-o râpă. Marcu îl

găsise aproape mort, cu genunchiul complet zdrobit. Sub pojghița prezenței Mamei, simți cum îndoielile sale încep să se răsucescă. De ce? Până la urmă, de ce trebuia să facă asta?

Încercă să își ridice privirea, dar o mână îl apucă strâns de încheietura mâinii stângi. Era o mână scheletică, gata să se destrame, cu bucăți de piele atârând putrezite. Putea să vadă viermi albi mișunând pe suprafața oaselor. Când clipi, mâna deveni netedă ca mâna unui prunc.

– Ion, amintește-ți Cuvântul, spunea vocea. Era o voce proaspătă ca o adiere de vară. Nu trebuie să fii judecătorul. Judecătorul sunt eu. Tu trebuie să fii brațul care poartă credința. Lasă povara judecății celor care sunt sortiți să o poarte.

Amintește-ți cuvântul! Și Ion și-l aminti, iar îndoielile sale se desfăcură în mii de bucăți. Cuvântul era Cr3d!nț@ și semnele lui erau semne de foc negru care arătau calea cea dreaptă. Fără îndoieli era calea. Fără secrete.

– Mergi acum și pregătește-te, spuse mama, iar Ion găsi în palmă un plic cu cenușă.

După ce luă înapoi cutia și coborî treptele, observă micul alai ce ieșea din casă. Doi bărbați solizi îl purtau între ei pe Marcu, imobilizat de un scaun cu multiple legături improvizate. Era tuns chel și un dispozitiv mecanic îi fusese fixat în jurul gurii. Mulțimea începu să se frământa ca un organism eliberat. Unii țipau, alții înjurau, o femeie plângea. Părintele Teodoru, roșu la față și cu brațele tunicii suflecate, indică locul unde trebuie să fie lăsat bărbatul, o mică porțiune mai înaltă a curții, acolo unde se mai puteau vedea câteva fire de iarbă. Printre siluete, reuși să surprindă privirea lui Marcu timp de câteva secunde. Nu văzu în ochii lui

→ nimic din bărbatul de altădată, nimic familiar. Nu văzu în ochii lui decât groază.

În partea din spate a curții era un hambar umplut doar parțial cu coceni mari de porumb. Acolo urma să se pregătească Ion. Mai întâi plicul. Când puse praful pe limbă, simți cu marginile lumii încep să se topească și să se amestece unele cu altele. Întinse mâna către capacul cutiei când vocea bogată a părintelui se ridica deasupra mulțimii. Ion nu îl mai putea asculta, captivat de dansul culorilor. Crucea gravată avea străluciri verzi, de neon, iar genunchiul nu-l mai durea deloc. Fragmente de cuvinte zburau pe lângă urechile sale ca niște îngeri.

–... îl cunoașteți pe acest om, îl cunoașteți pe Marcu...

–... soarta lui a fost scrisă...

–... acest om a vrut să își vândă casa, casa părinților lui, satul...

–... acest om s-a înhăitat cu oameni străini, cu oameni negri, oameni lipsiți de Dumnezeu...

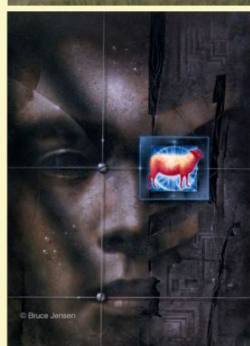
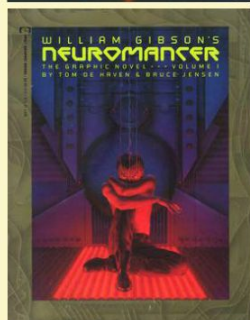
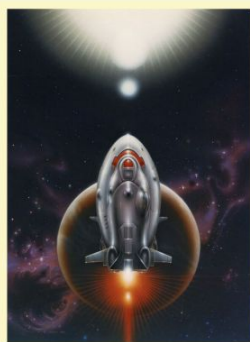
–... acest om a mânăjit cu noroi fața Mamei și chipul părinților săi bătrâni, fără apărare...

–... acest om a vrut să renunțe la pământul strămoșesc, pe care a fost vărsat sângele bunicilor noștri și sângele bunicilor bunicilor noștri...

În cutie erau cele trei segmente ale coasei și coasa se numea Cr3d!nț@. Când le luă în mână, simți cum vibrau. Lama din crom-molibden-vanadiu strălucea chiar și în absența soarelui. Cele două componente ale mânerului lung, confecționate din plastic dur, industrial, glisară fără zgomot. Toate cele trei părți erau acum una singură și Ion era purtătorul credinței.

– Ce merită acest om? Întrebă părintele Teodoru sub privirea adâncă a Mamei. Ce merită acest om care și-a trădat satul? Ce merită acest om care și-a trădat frații? Și când Ion se îndreptă către condamnat, șchiopătând ritmic pe pământul jilav, oamenii strânși în curte, frații săi, strigară cu o singură voce:

– Moarte!

Ilustratori celebri Bruce Jensen

◆ **Bruce Jensen** (n. 1962) este un ilustrator american din Indianapolis, cunoscut în special ca ilustrator de carte. Cele mai importante coperte ale sale au fost realizate pentru creațiile literare ale lui **Arthur C Clark, A.E. Van Vogt, Isaac Asimov, Neal Stephenson, Joe Haldeman, Kelley Eskridge, Philip K. Dick, Bruce Sterling, Robert Silverberg, Robert Heinlein, Frederick Pohl, Pat Cadigan, Linda Nagata, Charles Sheffield** și **Kim Stanley Robinson**, nume spectaculoase și prestigioase pentru literatura SF.

◆ Absolvent al Columbus College of Art and Design în 1984, **Bruce Jensen** a utilizat variate mijloace de expresie plastică, începând cu pictură în ulei, acrilice și până la grafica pe calculator, rămânând conectat la noile tehnici de expresie artistică. A rămas atașat, de asemenea, de stilul clasic al ilustrației americane de science-fiction.

◆ Este și autorul unui roman grafic inspirat după **Neuromantul** lui **William Gibson: vol.1, „Welcome to the Montana Campfire Companion”**.

◆ Este cunoscut și pentru celebra sa „menajerie extraterestră” prezentată în mai multe volume de artă fantastică.

articol de Mircea Cărbunaru

Cealaltă casă

de Aurelia Chircu

Se înserase. Ploaia crescuse în torente și Matei știa că drumul prin sat avea să devină repede o corvadă. Medicului nu-i plăcea să iasă noaptea din casă, dar suferința pacientului, a cărui slugă îl chemase mai devreme, conta mai mult decât temerea lui.

Trăsura trimisă de bolnav, care-l luase de la cârciumă, îl aștepta acum în fața clinicii unde poposiseră ca să-și mai ia unele leacuri. Lucrul acesta îl irita fiindcă, după discuția de la birt, voia să meargă neîntârziat s-o caute pe Lizica. Nu știa cine era femeia, dar aflase la un pahar de vin fiert, din vorbele sătenilor, că aceștia plănuiau s-o ucidă fiindcă era considerată piază rea.

Se speriasă auzind una ca asta și încercase să-i convingă să renunțe la superstiții, dar ei i-au cerut să-și vadă de treabă. Până la urmă era un străin, nou venit în satul lor și nu avea vreun drept să se amestece.

În timp ce alegea dintre sticlulele cu leacuri din dulap, un val de strigăte și huiduili sparse tăcerea. Se repezi la geam și văzu câțiva săteni alergând în josul străzii. În clipa următoare, se auziră boncănături în ușă și, până să ajungă acolo, văzu cum bărbații ridicau o planșă în dreptul ferestrei. Matei o împinse cu mâinile, strigându-le să se oprească, dar aceștia reușiră să bată lemnul în cuie, acoperind complet geamul.

– Nu ne mai scapă acum! auzi vocea unuia.

Se repezi la ușă, dar nu reuși s-o deschidă. Își amintea că avea un topor, dar nu mai știa unde îl pusese.

– Ați înnebunit?! Lăsați prostiile și dați-mi drumul! strigă lovind cu pumnii în ușă. Știți bine că trebuie să ajung în oraș. Faceți ce vreți, fraților, nu mă mai bag, dar dați-mi drumul de aici!

– Liniștește-te, Matei, se auzi o voce

feminină. Sătenii n-au nimic cu tine, au blocat ieșirile din vina mea.

– Ce?... tresări Matei. Cine e acolo?

Vru să se repeadă la pușca din cui, dar abia atunci își aminti că nu era încărcată. Niciodată nu se gândise că va trebui să se apere de vecini.

– Îmi pare rău pentru situație, dar aveam nevoie de un loc unde să mă ascund.

Dintr-un colț îndepărtat al încăperii, se întrupă în raza de lumină a felinarului silueta unei femei zvelte, cu părul lung, de culoare rodiei și ochi de jăratec. Matei rămase cu gura căscată.

– Ăăă... doamnă, îngăimă doctorul îndepărtându-se cu spatele, mă tem că sunteți foarte, foarte... bolnavă. Lovindu-se de patul pentru consultații, Matei se opri. Domnia ta ești Lizica, nu-i așa? Voiam să vin la tine să te anunț de planul lor, dar văd că mi-au luat-o înainte neghiobii aștia. Eu nu cred în astfel de prostii. Vom scăpa de aici împreună.

– Ar trebui s-o facem cât mai curând. Amicii domniei tale de la cârciumă au hotărât să mă linșeze. M-au urmărit ceva timp, până m-am ascuns aici. Îți dai și domnia ta seama

că nu mă vor face scăpată tocmai acum. Singura lor soluție e să dea foc casei. Dacă nu mă crezi, vino ca să auzi cu urechile dumitale.

Numai că afară era o așa hărmălaie încât cu greu puteai înțelege ceva.

– Dar sunt și eu aici, vor să mă ucidă și pe mine?

Încăperea se luminează pentru o clipă și o torță aprinsă căzu prin coșul de fum al șemineului. Aceasta se rostogoli înăuntru și focul aprinse covorul. Matei se repezi și-l stinse cu apa din carafă, dar ei îi urmă alta.

– Mai ai și altă ieșire? întrebă femeia.

Matei reușise să stingă micile vâlvătai, produse de primele torțe, dar apoi, fu copleșit de fumul gros care inundase încăperea. În loc de a căuta o cale de scăpare, se concentră asupra dulapului cu medicamente, sperând să mai poată salva ceva. Leacurile erau mai importante decât arsurile pe care le-ar fi putut căpăta.

În timpul acesta, Lizica desfăcu chepengul ivit de sub covorul ars. Matei începu să tușească, dar femeia nu părea afectată de fum. Fu nevoită să-l tragă după ea, când coborî prin chepengul din podea. Matei nu avea habar că sub clinica lui era un pasaj subteran.

Merseră preț de câteva minute, Matei tușiind deseori din pricina mirosului neplăcut care pe Lizica nu părea s-o deranjeze. Curând ieșiră la suprafață. Erau în piață, care se afla în altă parte a satului.

Ploaia se oprise, dar bătea vântul.

– Nu cred că mai ajung la pacientul meu, zise Matei. Nu era ceva grav, dar necesita calmante. Mulțumesc că m-ai salvat.

– Eu îți mulțumesc... că nu ești ca ei. Matei avu impresia că pe obrazul femeii alunecă o lacrimă trandafirie. Vreau să merg la mine.

– Nu, te vor găsi din nou și te vor ucide! Trebuie să găsim un loc unde să te ascunzi.

– Atunci voi merge acasă, schiță ea un zâmbet ce se voia amabil.

– Și unde e casa ta? întrebă Matei.

Nu știa de ce, dar bănuia că Lizica se referea la o cu totul altă casă. Femeia își lăsă privirea în jos, neștiind ce să-i răspundă.

– Îmi permiți să te conduc la tine acasă? Te rog, măcar cu atât să-ți pot mulțumi că mi-ai salvat viața.

Lizica îl privi lung, neîncrezătoare, cu obrăjii

topiți de lacrimi sângerii și încuvință. O porni încet pe potecuța ce ducea spre cimitir, iar Matei o urmă ca vrăjit.

Vântul se mai domolise, luna sclipea în pătrar pe cerul fără stele, iar izvorul susura lin prin albia sa. Intrară în cimitir, iar femeia se plimbă de-a lungul aleilor, oprindu-se în fața unui mormânt proaspăt săpat. Părul îi flutura ușor spre spate, şuvițele mai lungi mângâind involuntar brațul tânărului ce-o însoțea.

Matei se aplecă privind în mormântul pe al cărui fund era un sicriu gol.

– Aici? o întrebă el abia șoptit.

Ea nu-i răspunse. Se răsuci spre omul ce venea întins spre ei din capătul aleii, cu lopata în mână. Matei tresări și își zise că dacă voia să-i atace, nu va sta cu mâinile în sân, ca mai devreme.

– Te-ai întors, drăguț?... o întrebă bărbatul, când ajunsese în fața lor.

Matei nu-l cunoștea, dar îl salută, negăsind alt gest mai potrivit în acel moment. Își dădea seama cât era de jenant; nu-i părea rău că o însoțise pe femeie până acolo și nu-l interesa dacă ea făcuse rău cuiva pentru a se hrăni, odată ce în fața lui ea apăruse ca o ființă bună și poate penitentă. O voia în siguranță, chit că era vorba de acel loc.

– M-am întors, moșule, murmură ea, cu dezamăgire în glas.

Groparul se încruntă și-i măsură pe rând cu privirea.

– Și ce vrei de data asta, drăguța mea?

– Am venit acasă, spuse ea, cu sfială.

Mă mai primești?

– Auzi, nepoate, știi ce mi-a cerut drăguța asta cu șase nopți în urmă? îl întrebă pe Matei. Ei bine, cum măturam eu aleile și verificam dacă sunt toți morții în locurile lor de veci, o văd pe drăguța asta înlăturând pământul de deasupra ei. Cred că săpase cu îndârjire toată noaptea, căci atunci când am ajuns lângă mormânt, ea mai avea doar câțiva pumni de pământ până ar fi fost liberă să-și părăsească locul.

Lizica suspină.

– Ai ridicat lopata să mă lovești, continuă ea povestea, dar eu te-am rugat să mă cruți și să mă lași să ies din mormânt, promițându-ți că nimeni nu va

ști ce ai făcut, că va fi taina nostru. Tu m-ai ascultat și m-ai lăsat să plec.

– Adevărat, adevărat, dar te-ai întors aici. De ce? scrâșni omul și strânse mai tare mâna de pe coada lopeții.

– De mică am fost bolnavă și stăteam mai tot timpul în pat, îngrijită de sora mea, după moartea părinților. Când s-a căsătorit, eu am devenit o povară. Cum de multe ori pierdea nopți la căpătâiul meu, într-o criză de furie, m-a blestemat ca așa cum nu se putea odihni, nici eu să nu mă pot odihni niciodată. Așa că nu mi-am găsit liniștea, spuse cu un zâmbet vag și văpaia ochilor i se accentuă. Am încercat să-mi

găsesc un rost printre oameni, dar ei nu vor decât să măucidă, murmură ea. Așa că... nu știu unde aş putea să mai merg. M-am întors acasă, la sicriul meu.

– Atunci treci înapoi în el, diavole. Dumnezeu să te odihnească... a doua oară! urlă el și îi trase o lopată în spate, azvârlind-o în groapă. Un cămin își va primi mereu cu drag locatarii. Ba chiar și oaspeții...

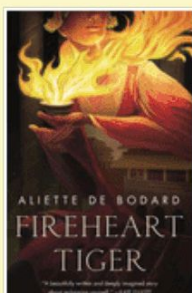
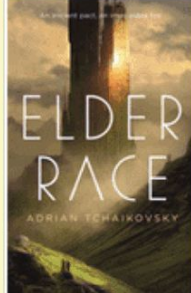
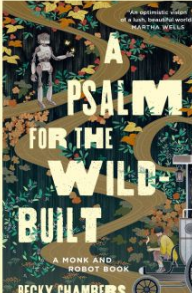
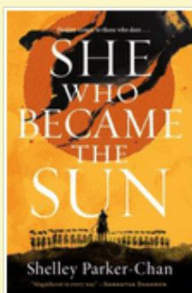
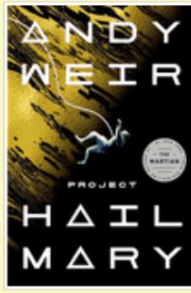
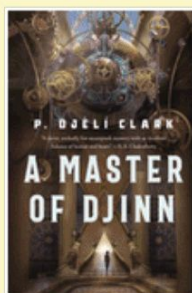
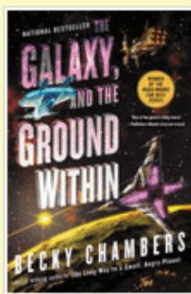
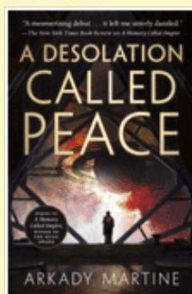
Matei scoase un țipăt și se repezi la om, dar acesta îl lovi cu sete.

Tânărul o îmbrățișă pe Lizica. Auzi ca prin vis cum bătrânul umplea și răsturna lopeți cu pământ, acoperind mormântul.

Premiile HUGO ROMAN ȘI NUVELĂ

HUGO AWARD™

◆ ROMAN

Câștigător ◆ **A Desolation Called Peace**, Arkady Martine (Editura Tor)

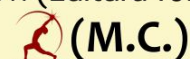
- The Galaxy, and the Ground Within, Becky Chambers (Edituri: Hodder & Stoughton; Harper Voyager)
- Light From Uncommon Stars, Ryka Aoki (Edituri: Tor; St. Martin's)
- A Master of Djinn, P. Djèlí Clark (Edituri: Tor; Orbit)
- Project Hail Mary, Andy Weir (Edituri: Ballantine; Del Rey) - singura apărută în limba română Ed. ARMADA

- She Who Became the Sun, Shelley Parker-Chan (Edituri: Tor; Mantle)

◆ NUVELĂ

Câștigă...TOR ◆ **A Psalm for the Wild-Built**, Becky Chambers (Editura Tor)

- Across the Green Grass Fields, Seanan McGuire (Editura Tor)
- Elder Race, Adrian Tchaikovsky (Editura Tor)
- Fireheart Tiger, Aliette de Bodard (Editura Tor)
- The Past Is Red, Catherynne M. Valente (Editura Tor)
- A Spindle Splintered, Alix E. Harrow (Editura Tor)

Generalul de hârtie

de **Mihai Vintilă**

... Prețul carburanților va fi compensat cu „cincizeci de bani pe litru, timp de trei luni.

Jumătate din această sumă va fi decontată de la buget. Compensarea se va aplica direct la pompă și va apărea și pe bonul fiscal. De asemenea, compensarea va fi voluntară.

Decizia a fost luată pentru ca cetățenii români și firmele să plătească mai puțin pentru carburant. Valoarea pachetului de compensare va fi de două miliarde de lei, jumătate din bani urmând a fi decontați de bugetul de stat.”

După ce a terminat ultima propoziție, Generalul a refuzat cu o mișcare discretă a mâinii să mai răspundă întrebărilor din sala de conferințe și cu pași grăbiți s-a îndreptat spre culise.

— Foarte bine ați făcut.

— Bine, domnule general!

— Perfect! Ați procedat corect când ați plecat și nu ați răspus întrebărilor presei. Guzganiiăștia voiau doar să vă încurce...

Ușor, Generalul ridică brațul stâng și ca prin farmec toate comentariile consilierilor încetară.

— Sunt puțin surmenat. A fost o zi grea. Mă duc în cabinet să mă întind pentru câteva clipe. Revin cu o schiță pentru rezolvarea problemei rămasă în suspensie. Pun câteva gânduri pe hârtie și vă chem, să vorbim. Acum am nevoie de puțin liniște...

— Sigur, sigur... și consilierii s-au retras.

Apoi a străbătut cu pas domol două coridoare lungi, a intrat singur în cabinetul primului ministru. A închis ușa tacticos, cu aceeași oboseală care îl frământase toată ziua. Și-a pus din micul bar un pahar de vin roșu, de țară. După ce l-a privit melancolic, l-a dat peste cap. A deschis haina, a lărgit puțin nodul prea strâns al cravatei și s-a așezat pe canapea. În față, pe masa de protocol, avea câteva foi albe și un

stilou. Se va odihni puțin și apoi va scrie schița aceea pe care trebuie să o discute. Avea totul pregătit în cap, doar că nu pusese ideile pe hârtie. O va face imediat ce va fi în stare. Se așteptau foarte multe de la el. Era prim ministru, era general, iar țara se afla într-o situație gravă. Instabilitatea economică și mai ales războiul din vecini, a adus numai probleme în ultimul timp. Oricât de tare ar fi fost, iar Generalul se considera tare, îl copleșeau. Gândurile îi alergau tot mai nebuhatice și mai neclare prin minte. Într-un târziu a așipit. Ochii grei parcă cercetau să vadă alte lumi.

Intrarea s-a făcut cu grijă, pentru a nu tulbura somnul importantului personaj aflat în cameră. Încet, încet, s-au strecurat înăuntru, primul operatorul, apoi tehnicianul. Totul se făcea în cea mai mare liniște. Discreția era elementul de bază al acestui departament. Operatorul a pulverizat dintr-un spray pe care îl ținea la vedere, o substanță violacee care s-a răspândit rapid. Generalul dormea profund. Respira constant, iar acest lucru era foarte bun pentru operațiune. Tehnicianul a așteptat puțin ca substanța să își facă efectul, apoi a deschis cutia mare

pe care a mânuit-o cu multă delicatețe.

A scos câteva pagini scrise de mână. Era scrisul, ușor de recunoscut, al Generalului. Literele mari și lăbărțate aminteau de un copil certat cu școala, care a scris ceva repede, parcă sub amenințarea mamei. Faptul că Generalul se exprima greu în public și că citea și mai greu erau lucruri deja de notorietate. Literele alcătuiau fraze referitoare la noile impozite. Ideile păreau ușor incoerente, dar, în fond, așa părea și el.

Tehnicianul s-a aplecat ușor spre capul primului ministru. A atins delicat craniul, în spatele urechii stângi, pe o aluniță și un sertăraș ascuns a ieșit afară, de parcă voia să respire alte realități. A luat apoi ușor cipul din interior și l-a înlocuit cu unul nou.

Operatorul, care a ajuns între timp lângă el, a apropiat de noul cip un mic aparat portabil, a butonat frenetic ceva și din spatele măștii de protecție, prin vizeta de sticlă, i-a făcut cu ochiul tehnicianului.

— Gata colega! Să ieșim! A dus mâna la gulerul combinezonului și a rostit:

— Operatorul a terminat! Pregătit pentru extracție.

În același timp tehnicianul a verificat încă o dată așezarea foilor, a controlat

conexiunea cipului și cu o satisfacție reținută a împins sertărașul. Un clic a confirmat închiderea și ușor, a fixat la locul inițial alunița.

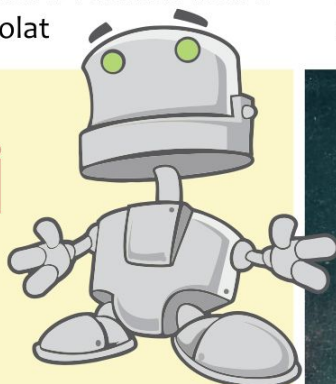
— Tehnicianul a terminat! Pregătit pentru extracție.

Generalul s-a trezit odihnit. Era parcă mai odihnit ca niciodată. Vinul roșu facea minuni. Micile probleme se rezolvau cu un pahar de vin roșu și un pui de somn. Așa a făcut mereu, așa a reușit să se țină pe linia de plutire prin toate funcțiile pe care le-a îndeplinit. Și-a dus mâna la frunte mai mult din reflex. Apoi, ochii i-au căzut pe hârtiile din fața lui, de pe măsuță.

Își aducea perfect aminte cum inspirat de vin, a scris imediat noua schiță despre impozite, pe care o așteptau consilierii. Bine că a reușit să o scrie înainte să aștească pentru că se simțea ca și cum toate gândurile din cap i-au fost golite. S-a ridicat de pe canapea, a strâns nodul de la cravată și-a aranjat ținuta și a luat smucit foile de pe măsuță. De la mișcarea bruscă, stiloul s-a rostogolit și a căzut cu zgomot surd. Probabil era în căutarea altei existențe. Generalul și-a umflat pieptul și cu mână fermă a deschis ușa cabinetului. Mergea hotărât să anunțe noi reforme fiscale.

Link-uri utile:

GRUPUL ARTZONE SF

<https://www.facebook.com/groups/ArtZONE.SF>

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PANAIT ISTRATI” BRĂILA

<https://www.bjbraila.ro/program/>

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ARTZONE BRĂILA

<https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-ART-ZONE-693493974115208/>

EFECTE SECUNDARE

de **Monica Smeu**

În închisoarea de pe insulă stăteam mereu în întuneric și nu mare mi-a fost mirarea, odată ajunsă acasă, că eram în aceeași situație. Sclavia, cea mai cruntă pedeapsă. Corpul îmi era închis, iar mintea umbra și cuprindea toate orizonturile.

Singurul mijloc de descătușare pe care l-am trăit au fost bățile, care îmi permiteau să urlu, să mă eliberez din cușca gândurilor. Eram atât de prezentă în acele momente de încleștare, încât uneori chiar eram tristă când vedeam matahale cum îmi ocolesc celula.

În întuneric, în propriul meu pod, în propria casă, căutam orbește un obiect care să reușească să amuțească vocile, care să mă facă să simt ceva, chiar și durere. Durere îngrozitoare.

Mă împiedic și cad peste ceva, aparent mare, dar rigid și aspru la atingere. Nu mai știam cum arăta casa. Îmi iau capul între palme și încep să urlu de frustrare. Îmi cunoșteam casa ca pe propria palmă, dar acum mintea mea era dezorientată, confuză, zgomotoasă. Redescopăr casa ca un pruc ce și simte mama pentru prima dată, numai ca mama este acum durere, iar copilul e pe moarte.

Mă ridic, prinsă în capcana trupului meu schilodit, de care mă încurc la fiecare pas, mă lovesc cu pumnul în stomac și îmi provoc greață. Pentru o secundă e liniște, junghiul în stomac și-a atins scopul. Mă pierd în bezna familiară. Aștept ca un câine bătrân și orb să se deschidă ușa și să intre tava ruginită cu

mâncare. Răsplată pentru durerea suferită. Mă înfruptam din ea ca o nesățulă chiar dacă știam că în apă erau droguri și pâinea avea consistența unei cărămizi. Prea puțin îmi păsa, orice mă putea scoate din starea obișnuită era o binecuvântare. Faptul că acest lucru nu se întâmpla și că acum am la îndemână tot ce îmi doresc, îmi dă o senzație acută de frică și nesiguranță. Ce ar trebui să fac?

Plâng, mă clatin, mă trag de șuvițele de păr din cap și involuntar vreau să mă simt ca înainte, prizonieră. Doresc din nou protecția zidurilor carcerii, programul strict și răcoarea încăperii. Cu trupul liber, mintea mea are mai multe opțiuni, însă mă trădează de fiecare dată când are ocazia.

Mă privesc ca și cum sufletul meu nu ar aparține corpului și are o minte a lui care acționează fără voia mea. Mă urmăresc de sus cu compătimire și, umilă, mă supun. Mă aflu într-un labirint fără scăpare, dar știu sigur că nu sunt vreo fiică a lui Icar.

PATA

de Mircea Ștefan Cărbunaru

Coborau în ronduri largi și părea că se pot strivi de pământ.

După un tipar aleatoriu, zburătoarele aterizară în jurul zonei de interes: o pată zmeurie care mirosea, de la mare distanță, a parfum îmbietor de fructoză și care le înnebunise simțurile încât să coboare prin aer, în picaje amețitoare.

De la nivelul solului Pata avea o cocoasă strălucitoare, dar ochii lor multipli nu puteau distinge toate detaliile.

Se aflau atât de aproape de Pată și nu puteau avansa, nici măcar cu o lățime de aripă. Pământul pe care aterizaseră era o suprafață vălurită și galbenă, dar nu le mai dădea drumul.

— Pământul ne ține, spuse una. Ne ține!

— Ce-i asta? comunicară

panicate, bătând frenetic din aripi.

— Dați din aripi, să scăpăm.

Zadarnic. De ce? Pata se afla acolo cu un motiv.

O zburătoare coborî direct pe Pată și ateriză perfect în picioare, stârni agitație în rândul captivilor.

— Cum se poate? bâzâiră ele cu mirare și mânie.

— Noi am fost primele. Noi avem întâietate.

Pata era bună dar și rea.

Nu era doar o oază de bogăție dulce și zemoasă.

Împreună cu solul galben vălurit formau un sistem mortal. Suratele ei înțelegeau pericolul, dar mintea nu le stătea la arhitectul capcanei care înconjură Pata.

Zburătoarea ce scăpase nevătămată și care își regurgita sucurile digestive pentru a sorbi hulpavă din Pată, devenise epicentrul

invidiei celor din jur.

Festinul nu durase mult, iar zburătoarea norocoasă își luase zborul.

— Ah, zise una bătând din aripi domol. Cu ce am greșit?

— Pata e de vină. Ne-a dus în eroare.

— În eroare! În eroare! zumzăiră în cor celelalte.

— Ce pedeapsă divină! se zbătură neputincioase. Să fim atât de aproape și arse de dorință; să adori și să nu poți atinge. Oh, Pată, dulce Pată!

* * *

Le considera ființe mizerabile, respingătoare și păroase, cu ochi enormi, mari ca niște globuri sparte de cristal. Erau muște, muște parazite!

De când intraseră pe geam în casă, omul încercase să scape de ele. Vânturase mâinile, folosise pliciu de

muște,... în zadar. Nu le mai suporta. În cele din urmă își aminti de hârtia de muște veche, dar încă lipicioasă.

O întinsese pe masa din bucătărie și în mijlocul ei picurase strategic puțin gem de zmeură de pe fundul unui borcan uitat de zilele în frigider. Așa le prinsese.

„Un nou Pământ” de Roxana Ruscior

Deschidem paginile și descoperim un roman science-fiction care mixează două subgenuri SF majore: romanul post-apocaliptic cu space-opera.

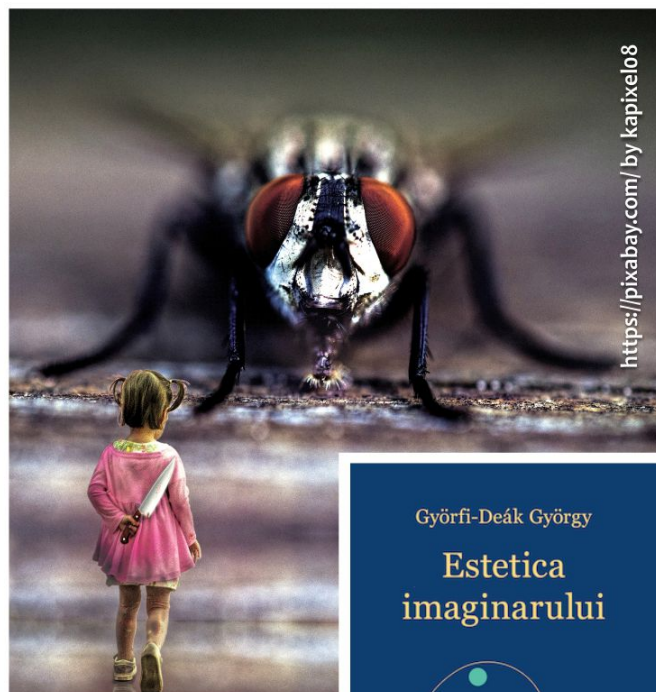
Prima observație generală asupra cărții este că autoarea

Roxana Ruscior nu oferă speciei umane o șansă de supraviețuire pe Pământ, ci în afara lui, în spațiu.

De asemenea, remarc îmbrăcarea unei părți din poveste cu o haină mistico-religioasă care aduce o dimensiune suplimentară romanului. Liderul Lumii Unite, Baltazar Dion, capătă astfel aura unui Moise din viitor obsedat de misiunea de a-și duce poporul, prin spațiul cosmic, către un alt Tărâm al Făgăduinței, în încercarea de a-i salva pe ultimii supraviețuitori ai speciei umane. Numai că Noul Ierusalim nu este o destinație necunoscută oamenilor, ci o colonie abandonată cu mult timp în urmă. Nu insist pentru a dezvălui mai mult, dar mi s-a părut provocator ceea ce am găsit, mai departe, în paginile cărții.

Cu toate că are un fundament space-opera pus în context post-apocaliptic, autoarea abandonează rigurozitatea argumentației științifice, în schimb compensează prin calități nebănuite de povestitor și mai ales de constructor de caractere umane.

Romanul apărut anul trecut la **Editura UP**, București, este o lectură plăcută, scrisă fluid, cu un bagaj ales de povestitor, care mi-a amintit de creațiile space-opera tradiționale, atât de puțin abordate în limba română.

<https://pixabay.com/by/kapixelo8>

„Estetica imaginarului” de Györfi-Deák György

În pofida titlului care pare să ducă spre radiografierea umorilor estetice din textele SF, în

realitate, descoperim un cuprins mult mai complex. Volumul alcătuit din articolele apărute în diverse reviste literare, inclusiv în **Pro-Scris** (n.r. - publicație virtuală coordonată de **Györfi-Deák György**), aduce o perspectivă unică asupra creației SF&F autohtone. De exemplu, în prima jumătate a cărții scoate la lumină numeroasele puncte comune dintre autorii autohtoni de limbă română și maghiară, amintind că până în anul 1989 puteam găsi cu ușurință autori români traduși în maghiară și invers, ceea ce a dus, în mod natural, la îmbogățirea ambelor culturi.

În a doua parte face incursiuni documentate în teme majore ale literaturii SF, estetica sa axându-se pe trei direcții de analiză: autori, opere și idei; majoritatea provenind din creuzetul creației science-fiction. Remarc încântat faptul că **„Estetica imaginarului” (Editura Cristian PlusArt)** poziționează literatura SF&F într-un context cultural mai larg, chiar elitist, alături de marea literatură.

Obligatoriu trebuie să subliniez și faptul că **Györfi-Deák György** este erudit, fără să revendice acest lucru, pentru că relația sa cu sursele de documentare este profundă și uluitoare de precisă. În același timp, are aplecarea minuțioasă a cronicarului care observă cu atenție și notează cu acribie lucruri și fapte, întărind spusele scriitorului Marius Dobrin din prefața cărții, că Gyuri rămâne, prin excelență, „un om al cărții”.

Băiatul se trezi brusc. Sudoarea i se prelingea pe față speriată. Viziunea înfricoșătoare îl înspăimântase. Zguduiturile de afară încă nu se opriseră, iar candelabru de pe tavan se balansa, cu mișcări largi. Întunericul cuprinsese întreaga lume. Se ridică în picioare și se îndreptă către fereastra ascunsă în spatele draperiilor prăfuite.

Luna, aflată în miezul cerului copleșit de nori, lumina tot dezastrul. Ruinele blocurilor, cândva înalte, erau împânzite de mutanți bizari. Ultimii supraviețuitori erau cei care se adăposteau în buncăre sau cei care luptaseră pentru a-și câștiga viața, în libertate. Nu mai ieșise în exterior de câteva

săptămâni bune.

— Vino! Trebuie să mergem în 66. „Ceilalți” pleacă în căutare de hrană! strigă de sub tocul ușii o femeie. Băiatul se întoarse și o privi. Lăsă draperia să cadă și cu pași mărunți, o urmă. În capătul holului întunecos, cu pereți împovărați de igrasie și mucegai, cei doi intrară pe ușa ce urma să fie triplu încuiată. O cameră imensă li se arătă dinainte.

— Ai mai fost aici?

— Nu. Nu a fost cazul... îi răspunse el.

Băiatul se așeză pe scaunul din fața mesei. Îi atrase atenția ecranul unui computer antic. Femeia îi aduse o ceașcă ciobită, cu modele florale, pe jumătate plină cu ceai. Băiatul sorbi din lichidul cald, însă nu-și

dezlipi ochii de ecranul computerului.

„Ceilalți” ieșiră, închizând cu putere ușa principală a buncărului. Tăcerea se așternu înlăuntrul său. Se obișnuise deja cu ideea ce-i răsuna insistent în minte: „Nu se vor mai întoarce vii!”. Viziunea se prefăcea încet în realitate. Mai întâi se auzi o zguduitură la câțiva kilometri distanță. Unul dintre „ceilalți” era deja mort. Nu agreea ideea că trebuia să se închidă în ascunzătoare, iar „ceilalți” să-și dea viața pentru a aduce hrană. Nu povestise nimănui despre viziunile sale.

— Ce e? De ce taci? îl întrebă femeia.

— Ce-ar trebui să fac? „Ceilalți” sunt acolo, în exterior, printre

mutanți. Negreșit, azi vor muri și apoi urmăm noi.

Femeia știa despre visele lui. Îl observase de multe ori, când dormea. Chipul ei se schimba brusc, ochii ei se mișcau bizar, iar gura sa scotea cuvinte de neînțeles. Apoi, la finalul viziunilor se trezea brusc. Visele se uitau ușor, dar de fiecare dată le nota în caietul ascuns sub saltea, peste scheletul patului. Viziunea nu fusese uitată, pentru că astăzi se va îndeplini.

— Ce vezi acolo?

— Nimic, pentru moment. Vezi tot ce văd și eu! îi spuse el.

— Ba nu chiar tot.

Ușa buncărului se deschise, trântindu-se de perete. Bucăți de tencuială căzură. Unul dintre „ceilalți” fugea spre 66 cu un sac în mâini. Două ciocănituri la ușa de metal. Femeia deschise.

— Sunt morți. Am apucat doar atât! arătând către sacul plin cu legume și diferite ierburi.

— Până și carnea lor e mai bună decât astea! strigă femeia.

Băiatul știa că cel abia intrat lăsase ușa buncărului deschisă. Viziunea le dicta soarta: o moarte ageră. Acțiunea începuse, iar momentul se apropia secundă cu secundă. Ușa ieși din balamale. Minte femeii parcă se luminează, dintr-o dată.

— Ușa! Ușa! Închide ușa! răcnii femeia, exasperată. Omul dintre „ceilalți” fugi,

însă și soarta lui era legată de cea a băiatului. Mutantul îl făcu una cu pământul ucigându-l pe loc. Colții îi străpunseseră pieptul. Se apropia de 66. Femeia închise ușa și se așeză lipită de perete. Pașii mutantului făceau ca podeaua să trepideze. Era în fața ușii. Întâi, o împinse, iar aceasta se clătină. O zguduitură, iar ușa blindată căzu. Praful se ridică peste tot.

Băiatul căzu, iar femeia încercă să fugă pe lângă el. Mutantul se întoarse și o ucise. Trupul se prăbuși străpuns de colții făpturii. Roti capul, căutându-l cu privirea pe băiat, din tocul ușii de fier. Se priveau în ochi, ca două vechi cunoștințe. Băiatul se ridică, dar rămase în locul unde căzuse. Creatura știa că era printre ultimii supraviețuitori de pe continent.

Băiatul își înfruntă frica și se apropie de monstru. Nu încetă să-l privească în ochi.

Erau adânci, mari și întunecați, înconjurați de un strat gros de mazăgă care îl dezgusta. Ajunse în fața mutantului, lângă giganticii săi colți, privindu-l serios, pierdut, îndurerat.

Afară, toate clădirile erau doar ruine. Lumea se transformase în iad, locuită de mutanți. Băiatul își amintea de momentul impactului, de meteoritul care lovisese cu asprime Pământul. În câteva luni era împânzit de creaturi mărunte care cu timpul s-au transformat în enorme și hidoase creaturi.

Închise ochii, îngenunche pe podeaua umedă și îi șopti mutantului: „Ucide-mă!”, dar nemiloasa creatură părăsi buncărul fără să-l slăbească din ochi.

Linștea acoperise întreagul Pământ. Oamenii erau deja ființe ale trecutului. Soarele se ascunsese demult în spatele noului acoperământ de negură al lumii.

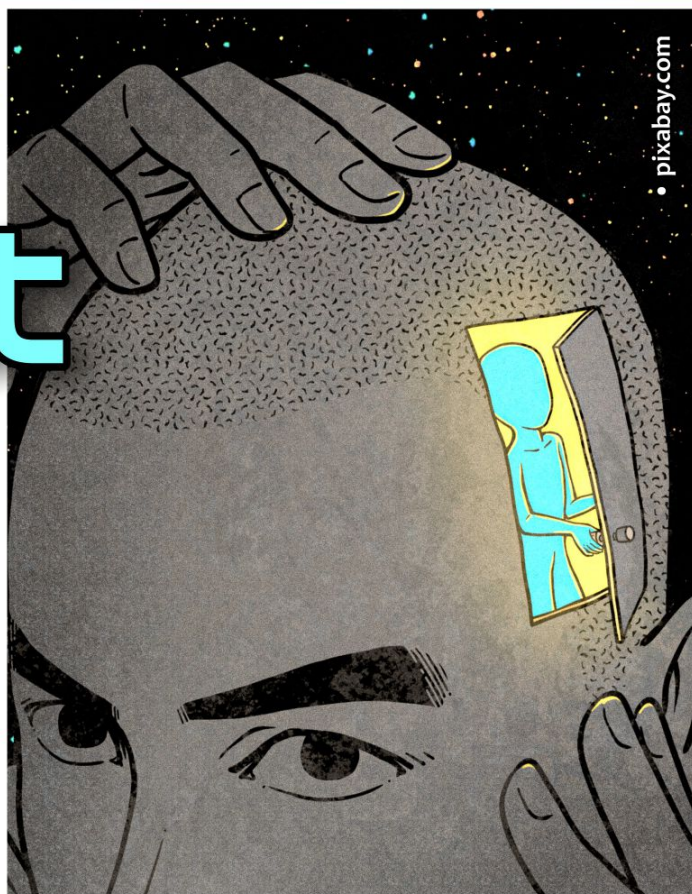
Cel mai apropiat prieten

de Gabriel Leonard Sîrbu

Karl privi la micul fluturaș de hârtie pe care îl ținea în mână. „Cât de apropiat este cel mai bun prieten al tău?”. Reflectă pentru o secundă la această întrebare. Cel mai apropiat prieten? Realiză că de fapt nu avea nici măcar un prieten. Dacă ar fi avut un prieten acesta se putea numi cel mai apropiat prieten? Nu, ar fi fost, poate, cel mai bun sau cel mai interesant prieten...

După ce făcu o mică inventariere prin memorie, ajunse la concluzia că singurul său prieten fusese Alex, pe vremea când era în facultate. Karl nu știa dacă Alex îl plăcuse vreodată cu adevărat ori era doar politicoș. Faptului că era și colegul său de cameră îl făcea cumva și prieten. Uite cum gândurile sale se stârniseră de la un fluturaș primit pe stradă. Un fluturaș care îl determinase nu doar să își analizeze viața, ci și singurătatea. Un fluturaș care acum îl făcuse chiar să meargă la centrul „Cel mai apropiat prieten”.

Karl fusese dintotdeauna cea ce se poate numi un introvertit cronic. Pentru el, distanțarea socială nu era o alegere, era o necesitate. Poate de aceea nu trăise nici măcar o singură poveste de dragoste în cei treizeci și cinci de ani, împliniți chiar în acea zi. Singurele persoane cu care a menținut o legătură cât de cât apropiată erau părinții, dar de la accidentul lor, cu doi ani în urmă, evitase aproape oricare

alt contact social.

Intrarea în sediul companiei se făcea printr-o ușă dublă pe care erau pictați doi tineri ce își strângeau mâinile evident bucuroși de cunoștință. Holul de la intrare era plin de tablouri și fotografii ce preamăreau prietenia și buna înțelegere până la saturație. Două tinere se îmbrățișau într-o fotografie, doi copii râdeau în alta, iar undeva în fundal o muzică ambientală asigura o coloană sonoră al acestui adevărat rai.

— Bine ați venit la „Cel mai apropiat prieten”, cu ce vă putem fi de folos?

Domnișoara din spatele biroului de la recepție avea un zâmbet drăguț și făcea niște gropițe în obraji de toată frumusețea. Karl nu își amintea să îi fi zâmbit vreodată o fată astfel, ba era destul de sigur că nimeni nu îi zâmbise niciodată. Probabil că tânăra trecuse prin foarte multe interviuri pentru a ajunge acolo.

— Bună ziua, aș dori și eu un... prieten. Răspunse el tărăgănat.

— Ați venit în locul perfect deoarece cu asta ne ocupăm, domnule...?

— Karl, îmi puteți spune Karl? Răspunse el stângaci în timp ce

aproba din cap fiecare cuvânt rostit.

I se ceru să completeze un chestionar și o declarație în care își asuma răspunderea pentru orice ar fi mers rău pe parcursul intervenției, apoi plăti suma necesară. Două ore mai târziu era din nou în stradă, cu broșura în mână. Intervenția era destul de simplă și consta în conectarea unui implant la sistemul nervos central. Implantul era de mărimea unui bob de mazăre din care ieșeau tot felul de fire, tentacule cum le spuneau cei de la centru, ce urmau să se atașeze de o serie de centri nervoși. Intervenția era foarte simplă și se făcea printr-o ușoară incizie la baza gâtului pe unde era introdus implantul. Karl își pipăi mica cicatrice și abia recunoscuse că acesta exista. Mai aruncă o privire pe broșură și se hotărî să înceapă.

* * *

— Activez programul „Cel mai apropiat prieten”. Ascultă cu atenție pentru a vedea dacă implantul funcționează. Conform broșurii, propoziția rostită funcționa ca declanșator al programului instalat în implant.

— Programul „Cel mai apropiat prieten” este activat. Acum ar trebui să îmi dai și un nume. Poți face acest lucru... acum”.

Karl rămase uimit. Cu toate că citise broșura nu se aștepta ca implantul chiar să funcționeze. Pur și simplu nu se aștepta să audă o voce în cap. Ca smuls din visare reuși să spună la rezezeală

— Alexandru.

— Ok, Alexandru este un nume foarte bun și are rezonanțe istorice. Îmi place.

— Mă bucur... de cunoștință.

— De asemenea, Karl. Am accesat câteva din amintirile tale și se pare că în trecut ai cunoscut un oarecare Alex. Era colegul de cameră din facultate. Acest lucru este important pentru relația noastră viitoare?

— Adevărat, Alex a fost un bun prieten de-al meu din vremea când eram în facultate. Totuși nu cred că ar trebui să conteze prea

mult, dar dacă ai avea un pic din personalitatea sa...

— Te rog, definește.

— Cam la jumătate măcar, răspunse Karl.

— Ia să vedem ce știm despre el: microbist înflăcărat, îi plăceau cartofi prăjiți, berea la cutie și băieții...

— Cum adică băieții? Alex era cât se poate de șarmant cu fetele.

— Cu câte fete l-ai văzut la întâlniri? Karl văd o creștere a bățăilor inimii și o stare de neliniște. Te deranjează subiectul? Dacă dorești putem să mergem mai departe.

— Nu, sunt doar surprins, pentru că Alex era, cumva, idolul meu în materie de relații. Știi, eu nu prea am avut prietene, se confesă, lăsând privirea în pământ.

— Haai, nu fi trist, orice băiat a crescut în ritmul său, răspunse Alexandru, râzând pe înfundate.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

Cu toate că Alexandru nu exista fizic, Karl își imaginează un rânjet larg, ca al lui Alex. Dar nu orice fel de rânjet, ci rânjetul acela golănesc al șmecherașilor ce dau impresia că știu întotdeauna mai multe ca tine. Dacă Alexandru ar fi fost fizic acolo probabil că Karl ar fi plecat ochii în pământ și s-ar fi îndreptat spre casă dar cum acest lucru nu era posibil, se simți copleșit, iar umerii îi căzură istoviți. Dacă înainte de intervenție avea dubii, acum avea frustrări care prindeau viață, animate de un Alexandru din ce în ce mai prezent.

După două săptămâni, întreaga afacere își lăsa puternic amprenta asupra sa. Alexandru comenta orice lucru, asemenea unui copil mic și răzgâiat, așa că îl făcu pe Karl să meargă adus de spate și veșnic cu ochii ațintiți spre trotuar. Viața alături de Alexandru era un lung șir de comentarii malițioase și grosolane.

Odată Karl se oprise brusc în mijlocul trotuarului strângând puternic din dinți și își încleștă pumnii. O bătrânică îl văzuse, se opri în loc, apoi traversă strada precaută. Karl observase și el incidentul.

— Ai văzut cum s-a înspăimântat baba? Spuse Alexandru vesel. Hai să mai speriem câțiva boșorogi.

— Taci! Spuse Karl evident pierzându-și cumpătul, lucru care făcu să bage frica și în alți trecători.

— Hei, nu este nevoie să strigi, nu sunt surd. Adică tu nu ești. Mă rog, ai priceput unde bat, adică s-ar putea spune ești și bătut în cap. Ha, ha... Ce amuzant. Ha, ha.

Karl își ridică gulerul paltonului și plecă grăbit către cea mai apropiată stație de metrou. Pe drum, Alexandru încercă să-l mai îmbuneze, făcând remarci ironice despre ceilalți oameni din metrou, dar Karl refuză cu îndărătnicie să mai comunice cu el. Când intră în apartament trânti ușa cu putere după el și se aruncă pe cel apropiat fotoliu.

— Hei, ce zici de vânzătoarea aia de cartele de metrou, drăguță nu? Ai curajul să îi

ceri numărul de telefon?

— Ai putea să te oprești? Se răsti Karl.

— Scuuuze, încercam doar să destind atmosfera. Pari cam stresat în ultimul timp.

— Ei bine nu merge, am crezut că am nevoie de cineva care să fie acolo pentru mine, spuse ciocănindu-și tâmpla cu degetul, dar cred sincer că am făcut o greșală. Ești o mare greșală.

— Poate tu ești o greșală, te-ai gândit la asta, Karl? Poate că de fapt te-ai născut cu un corp pe care nu îl meriți. Poate că irosești o oportunitate pe care alții și-o doresc.

— Ce vrei să zici? Că ai fi mai bun ca mine, în corpul meu?

— Poate, cine știe. În orice caz ar trebui să mai ascuți, din când în când.

— Datorită mie, tu exiști. Dacă vreau, totul se poate termina într-o secundă. Să-ți ștergi toate datele și să terminăm odată, se răsti Karl, sărind brusc în picioare și căutând cu privirea tulbure un interlocutor. Negăsind pe nimeni se așeză în fața oglinzii și se privi cu dușmănie.

— Nu așa merge treaba dragul meu, spuse Alexandru cu blândețe în glas, odată implantat algoritmul de funcționare nu mai poate fi alterat ulterior.

— Ce? Întrebă Karl buimac.

— Vrei explicații tehnice?

Programul se dezvoltă și se adaptează continuu. Cod său nu poate fi alterat, deoarece baza de construcție a fost alterată. În consecință nu există o stare inițială la care putem să revenim. Pe scurt, rămânem pe viață împreună.

Dacă vrei să știi, nici eu nu mă bucur prea mult, credeam că o să fii altfel și că ne vom distra împreună. Însă doar urla și țipi, te plângi întruna și ești nemulțumit.

Karl își luă capul în palme și îl apăsă de parcă voia să îl spargă. Dintre toate deciziile pe care le luase vreodată, asta era cea mai proastă dintre ele.

Bine măcar că nu făcuse o investiție financiară prea mare. Era hotărât ca la prima oră să meargă la centru și să rezolve problema.

- Coordonare număr, redactare, tehnoredactare:

Mircea Cărbunaru

- Publicație cu tiraj limitat realizată de:

**Cenaclul S.F.&F al
Asociației Culturale
ArtZONE Brăila**

cu sprijinul

**Bibliotecii Județene
„Panait Istrati” Brăila**

(manager **Dragoș Neagu**);

- ISSN 2784 - 1294
- ISSN-L 2784 - 1294

— Cum adică nu puteți să scoateți implantul?

— Domnule Karl, ne pare rău, dar implantul se atașează de neuroni, iar o asemenea operație de extragere poate cauza multe probleme, inclusiv astazie sau atonie, lucruri pe care nu ni le putem asuma.

— Păi cum puteți să puneți implanturi, dacă nu le puteți și înlătura. Nu este etic din punct de vedere medical.

— Domnule Karl, toate astea v-au fost aduse la cunoștință în momentul în care ați semnat declarația prin care sunteți conștient de efectele respectivului implant.

— Vezi? Las-o baltă că nu-i atât de rău. Până la urmă găsim noi o cale să ne înțelegem, ce naiba, spuse Alexandru împăciuitor.

— Domnule, rosti nervos Karl, nu pot trăi cu persoana asta în cap. Tot ce face este să se certe cu mine și să își bată joc de gândurile mele, trebuie să existe o cale să mă ajutați.

Oficialii din fața sa îl

priviră în tăcere pentru câteva secunde încercând să vadă dacă e bine să îi dezvăluie câteva lucruri. Unul dintre ei se aplecă în față ca și cum ar fi vrut să îi șoptească un secret.

— Ar fi o cale, dar o recomandăm doar pentru urgențe.

— Este o urgență, accept orice.

Așa primi un al doilea implant, așezat milimetric lângă primul. Acesta nu mai necesita activare deoarece venea preinstalat și cu un set clar de reguli bine definite.

— Karl vreau să știu ce este cu acest al doilea implant? Întrebă Alexandru.

Karl zâmbi și așteptă.

— Am să te rog să nu îl mai deranjezi pe Karl. Pe viitor orice întrebare ai avea, mi te adresezi mie. Dar numai mie, veni o cerere promptă, pe un ton inflexibil.

— Tu cine naiba mai ești și de unde ai apărut? Făcu iritat Alexandru

— Eu sunt Alexandra și sunt „Cea mai apropiată prietenă” a lui Karl.

Autori:

George Cosmin Borș

Aurelia Chircu

Mihai Vintilă

Monica Smeu

Mircea Șt. Cărbunaru

Matei Dacian Boboc

Gabriel Leonard Sîrbu

Realizator:

Mircea Cărbunaru